

Járható ösvényen

2012 február 08. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Most nem azzal kezdődött az évértékelés, mint az első Orbán-kormány idején több alkalommal is, hogy mint a gyerekek magasságát, növekedésük ütemét az ajtófélfa rovatkáin, úgy figyelhetjük az ország gyarapodását. Lassan odajutunk, hogy nem is a növekedést jelző, egyre magasabban lévő rovatkákat nézzük, hanem annak is örülünk, hogy van ajtófélfa. Mert akkor van ajtó, és még megvan a lakás.

Az ezredforduló éveitől képest egy másik Európában élünk. Egy sok sebből vérző kontinens elbizonytalanodott, már közös valutájában is megingott gazdasági és politikai szövetségi rendszerének egyik országa vagyunk. Orbán Viktor évértékelő beszédének leginkább mellbevágó adata nem is ránk, hanem az unió tagjaira vonatkozott: eszerint 2011-ben tizenhárom tagország kormánya bukott meg. Ha így vesszük, akkor kiálhatnak ránk kígyót és békát, még mindig a jobbak közt vagyunk. Orbán Viktor nagyon sok mindenre képes, de pesszimista beszédet tartani, az sose ment neki. Jó, hogy ilyen. Amíg halljuk (s talán még utána is), úgy érezzük, minden baj legyőzhető, minden gond testet-lelket erősítő próbatétel, minden probléma megoldható, és minden gyomrunkat ért öklözés kiváló alkalom hasizmaink fejlesztésére.

Az Abraham Lincolntól vett idézet („a népből, a néppel, a népért”) elrugaszkodási és visszatérési pontja volt a beszédnek. Ma csak az ortodox baloldalt kísérti meg, hogy a középosztályt egy herendi porcelános, sznob társaságnak láttassa. Orbán Viktor a klasszikus kapitalizmus elvei nyomán szögezi le, hogy a középosztály az ország húzóereje, lefelé nyitott (ez a lincolni „a népből”), képes az alatta lévő társadalmi rétegekkel összefogni, érdekösséget alkotni („a néppel”), s a politika dolga az, hogy ezeket a törekvéseket segítse, megerősítse, és ne feledkezzen meg arról, hogy szolgálatra szegődött („a népért”).

„Járható ösvény legyen az emberek előtt. Azt nem lehet, hogy a lakásuk helyett az adósságot hagyják gyerekeikre.” Ez a két egyszerű, retorikamentes, s az elemzésekben várhatóan nemigen idézett mondat foglalja össze leginkább az Orbán-kormány politikai krédóját. Intézkedéseinek java is fölfogható e mondatok láncára. A bankadó, a végtörlesztés, a családi adózás, a startmunkaprogram. Hallottunk az új alapokról, de mi már a falakat fölhúzva szeretnénk látni. A munka visszaadandó becsületéről, de nem nagyon látunk olyan vállalatokat és cégeket, ahol az a leggazdagabb, aki a legtöbbet dolgozik. A valóság nehezen formálódik, és korántsem pusztán az emberi jobbat akarás szerint. Okos szavakat mindig jó hallani, de mintha kevesebben lennének kint a terepen. Ezért a világ, a világunk mozdulatlanabb, merevebb, hidegebb, mint lehetne.

Meglehet, már nem is akarjuk többé hallani, hogy vissza kell szorítani azokat a multikat, amelyek a magyar cégeket hátrányos helyzetbe hozzák, vagy hogy teret kell adni a kis- és középvállalkozásoknak; már megelégszünk azzal, ha ennek bizonyítékát lépten-nyomon megtapasztaljuk. Azt is jó lenne érzékelni, minden egyes minisztériumban kezüket-lábukat összetörik az igyekezetben, s a jó ügyek előbbre vitele érdekében azok, akikre közös dolgaink, gyorsan és hatékonyan megteendő lépések, határozott, felelősséget vállaló döntések, végső soron pedig emberi sorsok bízottak. Az ország kitarthat miniszterelnöke mellett, nem vakhitből, nem a populizmus csapdájába zuhanva, hanem mert pontosan tudjuk, hogy ez a miniszterelnök ki fog tartani az ország mellett. A békemenet erről a kölcsönösségről szólt. De azt a bizonyos hideg, dermedt, mozdíthatatlan valóságot már szeretnénk nagyobb mozgásban látni. Hogy melegedhessünk. Mindannyian.

mno.hu - Körmeny Zsuzsanna

Ajánló

